

RENAȘTEREA

FONDATOR: EPISCOP NICOLAE IVAN 1919

Anul XXIX
Serie nouă
Decembrie
2018

12
(344)

Prețul: 3 lei

EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ A VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI

† Andrei

Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și
Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului

Domnul Păcii

„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”
(Luca 2, 14)

a începutul zidirii toate erau foarte bune, peste tot domnea pacea, armonia și înțelegerea. Ne spune Sfânta Scriptură că „a privit Dumnezeu toate câte a făcut și, iată, erau bune foarte” (Facere 1, 31). Își continuă Moise referatul creației spunându-ne că „a făcut Domnul Dumnezeu să răsară din pământ tot soiul de pomi, plăcuți la vedere și cu roade bune de mâncat; iar în mijlocul raiului era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului” (Facere 2, 9).

Pe om l-a pus stăpân peste întreaga făptură: „Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: «Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!»” (Facere 1, 28).

Toate erau în armonie și toate i se supuneau omului. Iar omul, creat după chipul lui Dumnezeu, „era o ființă ireductibilă și incomparabilă”. Omul „era curat de pornirile rele și cu o tendință spre binele comuniunii cu Dumnezeu și cu semenii, dar nu întărit în această curăție și în acest bine. El era conștient și liber, iar în conștiință și libertate avea tendință spre cele bune”¹.

Tocmai această libertate, folosită rău la sugestia diavolului, l-a dus la prăbușire pe om. El știa că Dumnezeu i-a zis: „Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Facere 2, 17). Diavolul, care este principiul distructiv, a cărui țintă este păcatul, ura, dezbinarea, minciuna, vine insidios și le zice: „Nu, nu vești muri” (Facere 3, 4). Și bietul om a mâncat. Urmarea ne-o arată Sfântul Pavel: „Printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea” (Romani 5, 12).

Colindele, în mod tradițional, descriu prăbușirea: „-Raiule, grădina dulce/Eu din tine nu m-aș duce/De mirosul florilor/De dragul îngerilor”². Ne spune Părintele Stăniloae că „pentru stăpânirea strânsă ce o pun pe cei pătimiși, se vorbește și de un fel de posedare a acestora de către demoni, și de un fel de încorporări, de apariții ale lor”³.

Ce se întâmplă cu omul căzut vedem foarte bine noi toți. Sfântul Apostol Pavel spune „că vor fi oamenii iubitori de sine, iubitori de arginți, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără cucernicie, lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevețitori, năfrânați, cruzi, neiubitori de bine, trădători, necuviincioși, îngâmfăți, iubitori de desfățări mai mult decât iubitori de Dumnezeu” (2 Timotei, 3, 2-4).

În anul sărbătoririi Jubileului Marii Uniri, unire care a fost posibilă datorită faptului că la 1 Decembrie 1918 înaintașii noștri erau uniți „în cuget și-n simțiri”, observăm în jurul nostru o discordie distrugătoare. De ce? Pentru că oamenii nu-și mai pun problema vieții spirituale normale. Și lucrul acesta se întâmplă de jos până sus, de la omul simplu până la cei cu înalte demnități. Unde sunt marii lideri ai neamului nostru din acel an astral pentru noi: Miron Cristea, Iuliu Hossu, Vasile Goldiș, Alexandru Vaida Voievod, Caius Brediceanu, George Pop de Băsești și toată ceata marilor luptători pentru unitele?

Profesorul Teodor Popescu face un rechizitoriu al societății noastre: „se urăște, se înșeală, se minte, se calomniază, se jură strâmb, se dorește bunul altuia; unii se îmbată, unii se învrăjesc, se ceartă; se bat, se dușmănesc, soții se despart, se strică tinerii și copiii, se înșoșește în mulți oameni chipul și asemănarea lui Dumnezeu”⁴.

Părintele Ion Agârbiceanu, susținător al Marii Uniri, în chip profetic, scria referitor la România Mare: „Tu știi cât am dorit să te văd așa cum ești acum: cu toate lanțurile sfărâmate să strălucești de întreaga ta tinerețe și frumusețe... Și, iată, în jurul tău e larmă și alergare, oamenii se zbat după lucruri trecătoare, și tu veșnică frumusețe, veșnică avuție, ești dată uitării”⁵.

Din această stare de prăbușire și de răutate ce se întinde cine ne poate scoate? Cine ne poate aduce pacea și armonia de care avem atâta nevoie? El, Domnul Păcii!

Înainte cu sute de ani de nașterea Domnului, Profetul Isaia Îl vedea coborât pe pământ: „Căci Prunc s-a născut nouă, un Fiu s-a dat nouă, a Căruia străpânire e pe umărul Lui și se cheamă numele Lui: Înger de mare sfat, Sfetnic născut, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, Părinte al veacului ce va să fie” (Isaia 9, 5).

Nașterea lui a avut loc la plinirea vremii, în anul 750 de la întemeierea Romei. Sfântul Apostol Pavel ne spune că la „plinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierare” (Galateni 4, 4-5).

Trăsăturile Împărăției pe care o va întemeia El sunt unele speciale. În această Împărăție „lupul va locui laolaltă cu mielul și leopardul se va culca lângă caprioară; și vițelul și puilul de leu vor mânca împreună”⁶.

¹ Pr. Prof. Ion Bria, *Dicționar de teologie ortodoxă*, EIBMBOR, București, 1981, p. 272.

² Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Teologie Dogmatică I*, EIBMBOR, București, 1978, p. 410.

³ Conf. Univ. Ioan Bocea, *1484 Colinde*, Alba Iulia, 1999, p. 468.

⁴ Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *op. cit.*, p. 461.

⁵ Teodor M. Popescu, *Îndrumări pentru preoți*, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2014, p. 26.

⁶ Ion Agârbiceanu, *Doauă iubiri*, Editura pentru Literatură, București, 1968, p. 390.

DIN SUMAR:

– Resacralizarea spațiului – **ALEXANDRU NEMOIANU**.....(p. 3)

– Postul Nașterii Domnului

și pomenirea profetilor – **CEZAR LOGIN**.....(p. 3)

